— А спиш ти, сину? — Нє вже, нене!
— Може, водиці би подать?
— Не хочу, — а зголов'є зладь!
Високо, як д домовині!..
— Ти що се знов, сину?
Хочеш мене осиротить?..
— Нє, моя єдина!
Я не умру... Бо ось мені
Що снилась доля...
А се, мабуть, таки моя!
— Яка ж вна? — Соколя!..
Як у того легіника,
Що він мені снився.
— Уповіж ми! — Я уповім:
Той місяць зарився
Геть десь в хмари... Аж оглухло!..
Лиш молня десь грає
Та на Довбуша могилі
Дуб з кедром дрімає.
Аж тут легінь набігає,
Обдертий, невбутий,
Неначе він на сім світі
Від долі забутий.
Ноги кровйов закипіли,
І руки кроваві...
І верг, нене, каманаком
В шовкову мураву,
І впав лицем на могилу,
Неначе без сили, —
І обіймив крозавими
Кроваву могилу.
"Довбущуку, наш ватаже!
Учуй мене з ями!
Ні я — щастя, ні я — долі,
Ні батька, ні мами...

Як журавель туманами,
По світі сім б'ються...
Подай мені іншу долю,
А нє — возьму душу!
Хай не дражню вже тільки пси
Чужими хатами!.."
"Долі, хлопче! Царем будеш! —
Обізвалось з ями. —
І ме ти світ поклонятись,
Як сонцю в промінню...
Отак, друже! так, гуцуле!
Отак, мій легіню!.."
"Царем, батьку? Я не хочу!
Царем я не буду! —
Я за ката не придався". —
"То Довбушем будеш! —
Обізвалось з-під могили,
Аж вжахлися гори. —
І заграє та кров чорна,
Уража, як море!
І будеш нев всіх дукарів
Поганих поїти!" —
"Я — Довбушем? Нє, калфо мій!
Ніколи у світі!
Тебе ж, може, не убила
Та нешта лукава?
Та гуцули не прокляли
За свою неславу?.."
"То кобзарем мені будеш! —
Гукнуло утретє,
Неначе грім, аж йойкнули
Всі гори-рокити. —
Коли не хоч в світі бути
Ти людям за бога,

О! то здихай псом голодним
У їх ти порога!.."

Та й тільки, ненечко моя!
З-за кичер червоно зоряло —
З-за кичер сонечко вставало,
Закерекорив ліс... а він —
Плаями в долини та й далі!..
А вслід за ним та доля гнала
З торбами, нене, навздогін!..